

Testvérgyülekezeti jelentés

A Magyarország területén létező és működő testvérgyülekezeti élettel kapcsolatban ismertetem a kedves olvasókkal a következőket:

Az észak-amerikai Testvérgyülekezeti Tanács információja alapján közlöm azokat a párosításokat, melyek jelen pillanatban léteznek a magyarországi unitárius gyülekezetek és amerikai unitárius gyülekezetek között:

Budapesti Unitárius Egyházközség testvérgyülekezete – Cleveland OH / West Shore: Rocky River (USA)

Budapesti Bartók Béla Egyházközség testvérgyülekezete – Toronto ONT / First Unitarian (Kanada)

Debreceni Egyházközség testvérgyülekezete – Sacramento CA (USA)

Füzesgyarmati Egyházközség testvérgyülekezete – Ruthven / Olinda ONT (Kanada)

Győri Egyházközség testvérgyülekezete – Ottawa ONT (Kanada)

Hódmezővásárhelyi Egyházközség testvérgyülekezete – West Vancouver BC (Kanada)

Szegedi társegyházközség testvérgyülekezete – Surrey BC/South Fraser (Kanada)

Kocsordi Egyházközség testvérgyülekezete – London ONT (Kanada)

Pécsi Egyházközség testvérgyülekezet keresése folyamatban van.

Budapesti Pestszentlőrinci Egyházközség testvérgyülekezet keresése folyamatban van.

A gyülekezetek közötti kapcsolatot a helyi gyülekezetek lelkészei vagy/és világiak végzik. Az eredményes testvérgyülekezeti élet működtetése a gyülekezetek közötti közvetlen kapcsolattól függ. Éppen ezért minden gyülekezetnek és egyházi vezetőnek, aki ebben a munkában részt vállal, javasolom a következőket:

– a testvérgyülekezeti kapcsolatot ne csak egy személy tartsa, legyen az lelkész vagy/és világi, hanem vonjanak be több gyülekezeti tagot;

– így a gyülekezetek hozzanak létre úgynevezett egyházközségi Testvérgyülekezeti Bizottságot, 3–5 taggal, lehetőség szerint a tagok

rendelkezzenek angol nyelvismerettel és e-mail levelezési lehetőséggel, ezáltal megkönnyítve a kapcsolattartást;

– a Testvérgyülekezeti Bizottság vegye fel a kapcsolatot az észak-amerikai vagy kanadai testvérgyülekezetben működő hasonló tanáccsal, és közösen kell megbeszélni a terveket, célokat;

– a gyülekezet presbitériuma és a közgyűlés által a hívek folyamatosan értesüljenek a testvérgyülekezeti kapcsolatról.

A Magyarországi Testvéregyházközségi Bizottság országos viszonylatban rendezi és szervezi a kapcsolatok működését. Folyamatosan együtt működik az amerikai testvérgyülekezeti tanáccsal.

További információt lehet szerezni a testvérgyülekezeti honlapról. Működik egy levelező lista is, melyre minden érdeklődő feliratkozhat.

*a Magyarországi
Testvéregyházközségi Bizottság
tagjai*

Unitárius portrék

Meghitt beszélgetés a 80 éves Patakfalvi Sámuellel

„(...) én egy igen-igen istenfélő ember vagyok. Érzem, hogy van Isten, és ösztönszerűen ragaszkodom hozzá. Még mindig kievickéltem a legnagyobb veszedelemből is, és hiszem, hogy ez az Ő segítségével sikerült csak. Kamaszkoromban én is okoskodtam. Nyiladozott a szemem, nagy volt a tudás-, kutatásszomjam. Kezdtém lebecsülni az iskolában bemagoltatott Isten-fogalmat. Aztán változtak az események. Komolyodtam, több és több ismeretre tettem szert, és magamtól rájöttem arra, hogy kell léteznie annak a sokat emlegetett láthatatlan erőnek. (...) Amíg nem hittem Benne, oly sok szenvedésen és megpróbáltatáson kellett keresztülmennem. Ha bajba jutottam, egyedül magamra hagyatva éreztem magam, majd a szívem hasadt meg félelmemben és kétségbeesésemben. Aztán midőn kezdtem Őt megismerni, és éreztem, hogy Ő mégiscsak jótevőm, egyszerre eltűnt a félelmem, az egyedüllét érzete, és hihetetlen nyugodtsággal vágtam bele a legnehezebb problémák megoldásába, mert tudtam, hogy őszinte az én munkám Isten előtt, jöhet bármi, mert én nyeresem meg a játszmát. Mai napig sem sokat filozofálok, midőn nekikezdek valaminek. Csak azt kutatom, hogy tiszta-e az úgy Isten és magam előtt. És a munkám végzése közben folyton érzem a rámfigyelő

szemeket, a segítő kezek hatalmát, és tudom, hogy nincs olyan emberileg kivihető probléma, amit ezen kezek segítségével el ne érhetnék.” – részlet az „Útkereső szerelmes levelek”-ből.

Kérdez Léta Sándor: Kedves Samu bácsi, beszélgetésünk kezdetén szeretném, ha összefoglalnád életkezdetedet, elindulásodat.

Felel Patakfalvi Sámuel: Székelykeresztúron születtem 1922. május. 23-án, jómódú földműves szülők gyermekeként. Nem igazán tudtam örvideni a gyermekkorom, eltérően más gyermekektől; ahogy annyira nőttünk befogtak a munkába: például a szántásba a tehének, lovak előtt kellett menni, aztán kapálni, kaszálni kellett. Keményen dolgoztam, talán ezért is tudtam ilyen jól boldogulni az életben. A gyermekkorom megedzett. A családomban szokás volt, hogy az egyik fiút taníttassák. Én a három közül a legkisebb gyermek voltam, de mivel a bátyám nem szeretett tanulni, apámat rábeszélték a tanárok, hogy taníttasson engem. Apám beleegyezett, így 1941-ben színjelessel érettségiztem Székelykeresztúron. 1940-ben, a bécsi döntés után számomra az egész élet fölragyogott, amikor Észak-Erdélyt visszacsatolták Magyarországhoz. Beiratkoztam a Magyar Királyi

József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem közgazdasági karára.

L. S.: Így kerültél fel Budapestre, tanulmányaidat itt folytattad?

P. S.: Családomból sokan tanultak és laktak itt, például Patakfalvi Sándor gyógyszerész; Patakfalvi Károly rendőrfőtanácsos. Ők egyengették az utamat itt Pesten.

L. S.: Hogyan kerültél kapcsolatba a Misszióházzal?

P. S.: A legtöbb erdélyi unitárius diák a Misszióházban kapott szállást. Ennek köszönhetően választottam Budapestet. Akkoriban Dr. Csíki Gábor volt a Misszióház lelkésze. Ő is székelykeresztúri származású volt. Írtam neki egy bemutatkozó levelet, és elnyertem a támogatását. Így kerültem kapcsolatba a Csíki-családdal.

L. S.: Mennyi időt töltöttél a Misszióházban?

P. S.: Több mint három évet. 1941. év tavaszától 1944. év elejéig.

Nekünk, vidéki diákoknak mesés életünk volt a Misszióházban. Nagyon sokan voltunk Erdélyből, megemlíthetném többek között az öreg diákok közül Benczédi Sándort, Márkos Andrást, Ferenc Józsefet, Nagy Sándort és több mint 20 velünk egykorú diákot: a Pálffy testvérek, Benke István, Kádár Karcsi stb. Átvettük a Brassai Sámuel Unitárius Ifjúsági Egyesület vezetését. Minden internátusi diák tagja kellett legyen egyesületünknek. Bedolgoztam a Magyar Élet könyvkiadó vállalatához, így kapcsolatba kerültem a népi írókkal. Beindítottuk az irodalmi életet és szerveztünk olyan nagy egyéniségeket, mint Szabó Dezső, Móricz Zsiga bácsi, Németh László, Erdei Ferenc, Veres Péter, Darvas József, Féja Géza. Az előadóteremben rendszeresen irodalmi estéket szerveztünk az egyesületünk keretén belül. Szombatonként klubdelutánokat is szerveztünk, írói előadások után táncmulatságot rendeztünk. Patefont vettünk és zenét szolgáltattunk. Vasárnap a fővárosi iparos és munkás réteg összejövetelei voltak, ezek alkalmával nevelői előadásokat tartottunk. Kirándulásokat szerveztünk Magyarországra. Ebbe a Brassai Sámuel Unitárius Ifjúsági Egyesületbe nemcsak erdélyiek tartoztak, hanem bekapcsolódtak a budapesti unitárius ifjak is. Nagyon jó hangulat volt, szoros barátságok kötődtek. Érdemes megemlíteni, hogy a budapesti születésű unitáriusok központja a Nagy Ignác utcai templom volt, az Erdélyből kijött vagy menekült unitáriusok központja pedig a Hőgyes Endre utcai Misszióház és templom volt. Az összes

erdélyi lelkészek, akik a háború miatt menekülni kényszerültek, itt kaptak szállást, és itt vészelték át az ostromot 1944. év telén. Háború volt, a katonai behívó elkerülése végett muszáj volt tanulni és vizsgázni, mert ha nem, a diákokat elvitték katonának – így jeles érettségi után tanulási vágyam nem lankadt, jelessel végeztem az egyetemet is, már a tandíjmentesség miatt is. 1945-ben államvizsgáztam. Nagy szerelembe estünk a Csíki család nagyobbik lányával, Klárával, akit feleségül is vettem ugyanez év májusában. Meg kell említenem azt is, hogy az apa (dr. Csíki Gábor) addig nem egyezett bele házasságunkba, amíg nem rendelkeztem megfelelő keresettel, hogy el tudjam tartani a családom. Mivel utolsó éves voltam az egyetemen, 1944-ben munkát kerestem: elmentem Kosnára (Beszterce megye), és kitanultam a faipari mesterséget.

1945. január 15-én jött be az első orosz katona ide a Misszióházba. A ház itt maradt lakói és az ide menekült unitárius lelkészek családjával a pincében voltunk meghúzódba. Február végéig az oroszok egész Budapestet elfoglalták. A Misszióház bombatalálatot kapott, a templom felől az egész bal fele leszakadt. Ebben az időben már Bencze Márton mint misszióházi lelkész vállalt felelősséget az unitárius közösségért.

L. S.: Mi történt 1945. után?

P. S.: Bekerültem a budapesti Közgazdasági Egyetemre tanársegédnek két hónapig. Április végén a jegyesemmel hazamentünk Erdélybe, hogy meglátogassuk a szüleimet. Lényegében meg akartunk szabadulni Budapesttől, ami akkoriban egy romhalmaz volt, piszok, bűz, szenny mindenfelé. Klárikám kívánsága volt, hogy „fenyvesek és csörgedező patak” mellett éljünk. Átvettem a székelyudvarhelyi Zsigmond telepi fűrészüzem ve-

zetését (már volt elegendő gyakorlatom Kosnáról). 1945–1949. augusztus 27-ig, az államosításig itt dolgoztam. Mintha a sors vagy a Jó Isten kárpótolni akart volna az elvesztett javakért, másnap, 1949. augusztus 28-án megszületett Péter fiunk.

Akkor alakultak a gép- és traktorállomások, bevittek az udvarhelyi mezőgazdasági állomásra főkönyvelőnek. 1952-ben megszületett Judit lányom. Majd munkahelyet változtattam, felvittek Marosvásárhelyre, a már megalakult mezőgazdasági gépesítési vállalat trösztjéhez főkönyvelői minőségbe. Innen 1982-ben nyugdíjaztak.

L. S.: Hogyan kerültél vissza Budapestre?

P. S.: A feleségem, most már megelégedve a romániai helyzetet, visszakivándorolt Budapestre. Így beindítottuk a kitelepedési eljárást, és a 80-as években sikerült kijönni. Boldog és tartalmas éveket élünk itt Budapesten feleségemmel egészen 1999-ig, feleségem bekövetkezett haláláig. Boldog 54 évi házasság után veszítettem el őt, nagyon hiányzik.

L. S.: Jelen pillanatban mivel foglalkozol és mi a kedvenc időtöltésed?

P. S.: Öregkoromra megkedveltem a műtárggyűjtést, elsősorban a régi könyvek gyűjtését. Numizmatikával és festményekkel is foglalkozom. Mint szakértő és műértő több egységnél dolgozom.

L. S.: 80 évesen hogy sikerül ennyire tevékenynek maradnod Samu bácsi? Nagy életkedvről árulkodik egész magatartásod, gondolkodásod.

P. S.: A mottóm, amint látod, itt lóg a falon: „Ha nem lehet úgy, ahogy akarom, úgy akarom, ahogy lehet!” – annyit akartam mindig, amennyit lehetett. Az emberek azért csalódnak, mert mindig többet akarnak, mint amennyit lehet. Továbbá, soha nem adtam fel az optimizmust, a jókedvet és a reményt. A Jó Isten szeret engem! Tizenkét éves koromban egy cigányné a következőket jósolta: „hosszú életű lesz, 75 évig fog élni, tanult ember lesz, és külföldről házasodik majd, egy fia és egy leánya fog születni.” Mindez teljesült. 75 éves koromban alkudoztam Istennel, adjon még egy jó pár évet. És adott! Most megint alkudozom.

Nagyon fontosnak tartom, hogy az embernek legyen meg a sikerélménye, ne adja fel érdeklődését, mindig foglalkozzon valamivel, terveket készítsen és törekedjen megvalósítani azokat. Ez a hosszú élet titka: minden nap legyen sikerélményed és légy elégedett! A mindennapi sikerélményekből tevődik össze a mozaik, amire elmondhatjuk majd később, hogy érdemes volt élni. Amit lehet, azt meg kell valósítani. És nem utolsósorban, tanuljunk meg bánni az emberekkel, mert bánni az emberekkel az egy nagy életművészet.

L. S.: Szeretném, ha összefoglalnád unitárius hitvallásod.

P. S.: 1944. május 23-án, születésnapomon eképpen imádkoztam. Részlet naplóból:

„...Istenem! Köszönöm Neked ezt a huszonkét esztendődt. Az erőt, a kitartást, a vágyakat, amit belém oltottál, a küszködést, a szenvedést, amivel megerősítettél, a tudásszomjat mely sohasem hagyott nyugodnom, mely mindig új és új értékek elnyerésére ösztönzött; köszönöm Uram azt a sok-sok jó és nemes tulajdonságot, mellyel elhalmoztad gyermeked. (...) Hogy miképp fogom én, értem tett sok segítő támogatásod eléggé megköszönni, meghálálni? Erre adj lehetőséget és módot, mert addig nem tudok megnyugodni. Én hálával tartozom Neked és ezt a tartozást le akarom róni. Vagy talán istenfélő

további életem lesz a hálaadás?” Most már tudom, hogy Isten meghallgatott engem.

L. S.: Beszélgettünk a múlttól, a jelenről, van-e valami elképzelésed, meglátásod az unitárius vallás jövőjével kapcsolatban?

P. S.: A lelkemhez közel áll a szórványban élő unitáriusok összeszedése. Amerre csak járok, érdeklődöm ki unitárius. Akiket felfedezek, az unitárius lelkészek és gyülekezetek felé irányítom. Fogjunk össze, a szakadék szélén állunk, vigyázzunk egymásra, őrizkedjünk az egyházunkban lévő széthúzástól, az egyéni érdekeket szolgáló iránytól.

L. S.: Köszönöm szépen e meghitt beszélgetést itt otthonodban. Tanulságos volt, bizonyára a kedves

olvasó is érdekesnek tartja életutadat. Kívánunk még sok erőt és egészséget!

2002. május 20. Pünkösd II. napján.

Részlet 1998-ban megjelent közösen írt könyvünkéből, az „Útkereső szerelmes levelek”-ből:

Székelykeresztúr,
1943. augusztus 13-án
kelt leveléből, Kláriká-

nak címezve:

„Székely ember vagyok, paraszt, a legősibb gyökerű, nyers, de őszinte. Életem nagy részét az Isten szabad ege alatt töltöttem a természetben, ahol nincs az eső ellen esernyő, meg esőköpeny, ahol a legtöbbször a fa meg a bokor alatt kell átszenvedni a legnagyobb zivatarokat is, kiteve annak, hogy bármelyik percben beléd sújthat az Isten haragja. (...) A természet fia vagyok, a természet imádója, a legközelebb álló Istenhez. Csodálom a természetet, mely oly misztikus, mfélek a természettől, mely olyan megmagyarázhatatlan. És érzem itt az Isten közelségét. Úgy érzem, hogy fogja valaki a kezem, irányítja lépteim. Nem, itt szó sem lehet számításról, okoskodásról. Itt csak sejteni lehet valamit a hatodik, hetedik érzékünkkel.

Egyszer kaszálás után nagyot pihentünk délben. Elaludtunk. Egyszer csak, mint valami rossz álomból felébredtem, feltápászkodtam, pár másodperc múlva valami zuhanást hallottam a hátam megett. Hátra néztem és a vér meghűlt ereimben. A fára akasztott kaszát valami szellőcske meglóbálta, s az élével épp fekvő helyzetben, a fejemnél állt be a földbe. Ha pár másodperccel tovább alszom, valahol a jobb szemem körül hatolt volna belém.”

Hittem és hiszek az isteni gondviselésben!

Az Unitárius Élet 2002. március–áprilisi számának 17. oldalán, a 80 éves Dr. Nyiredy Szabolcs bácsival készült interjú 6. bekezdésének a lap alján levő utolsó mondatát Szabolcs bácsi a következőképpen egészítette ki:

„Hálával és nagy szeretettel gondolok akkori cserkészvezetőimre: Csucsy Laci bá'ra, Ótordai Weress Ákos bá'ra, Józsa Gyuszi bá'ra, Orbán Gyuszi bá'ra és Sándor Zoltán bá'ra, hogy csak a legkiemelkedőbb vezetőket említssem.”